

B door het jaar 30
M. Assumpta
27 oktober 2024

Eerste lezing (Jer., 31, 7-9)
Uit de profeet Jeremia

Tot het volk van Israël,
dat tijdens de ballingschap was achtergebleven,
sprak Jeremia:
“ Juicht, kinderen van Jacob,
jubelt ten aanhore van alle volkeren,
looft God, en bazuint het uit:
‘De Heer heeft zijn volk gered,
hij heeft al wat van Israël is overgebleven, bevrijd.’
Hij heeft gezegd: ‘Ik laat mijn volk terugkeren uit het noorden,
Ik breng ze weer bijeen van de einden der aarde.
Allemaal.
Ook de mensen die blind zijn, en zij die niet kunnen gaan,
ook de vrouwen die zwanger zijn en moeten bevallen.
Allen zullen terugkeren, in dichte drommen.
Toen ze weggevoerd werden hebben ze gehuild.
Maar blij en getroost keren ze terug.
Ik zal ze brengen langs stromende beken,
en over gebaande wegen.
Want ik ben voor Israël een vader,
en Efraïm is mijn eerstgeboren zoon.’

Tweede lezing (Hebr., 5, 1-6)
Uit de brief aan de Hebreeënen

Zusters en broeders,
Een hogepriester wordt gekozen uit het volk
om te bemiddelen tussen God en de mensen,
en offers op te dragen voor hun zonden.
Hij heeft ook zijn zwakheden,
en kan dan ook begrip opbrengen
voor wie uit onwetendheid verkeerde wegen gaan.
Bij het opdragen van de offers moet hij even goed
zijn eigen fouten voor ogen houden.
Niemand kan zichzelf hogepriester noemen.
Hij moet door God worden geroepen,
zoals het ook met Aäron gebeurde.
Ja, ook Jezus heeft zichzelf niet de eer van hogepriester toegeëigend.
God heeft dat gedaan, toen Hij zei:
‘Jij bent mijn zoon. Ik heb jou verwekt.’
En op een ander moment zegde hij:
‘Jij bent hogepriester, zoals eertijds Melchisedek.’

Evangelie (Mc 10,46-52)
Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

Toen Jezus met zijn leerlingen en nogal wat volk, Jericho verliet

zat daar Bar-Timeüs, de zoon van Timeüs,
een blinde.
Die zat te bedelen aan de kant van de weg.
En toen die hoorde: 'Het is Jezus van Nazareth',
begon hij te schreeuwen:
'Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij.'
En velen snauwden hem toe: 'Hou je mond.'
Maar hij schreeuwde nog veel harder:
'Jezus, zoon van David, heb medelijden met mij.'
Jezus bleef staan.
En zei: 'Zeg dat hij hier komt.'
En ze riepen de blinde en zegden:
'Stil maar, sta op, hij roept je.'
En hij wierp zijn mantel af,
sprong overeind en kwam naar Jezus toe,
En Jezus zei:
'Wat kan ik voor je doen?'
En de blinde: 'Rabboni, maak dat ik kan zien!'
En Jezus: 'Ga maar, je geloof heeft je genezen.'
En direct kon hij weer zien.
En hij volgde hem op de weg.

Homilie

Z en B,

Toen onze pastorale Eenheid sint Trudo van start ging werd een missie- en visietekst aangenomen waarin onder meer geschreven stond: *We willen ons inzetten om een netwerk van buurten en wijken uit te bouwen, waardoor we aanwezig kunnen zijn daar waar de mensen wonen en gemeenschap beleven.*

We willen daarmee het hele grondgebied van de pastorale eenheid bestrijken, en ervoor zorgen dat de bekommernis groeit om er te zijn voor mekaar en oog te hebben voor mekaars noden en vreugden vanuit een oprechte houding van nabijheid.

Het is vanuit deze bekommernis dat de werkgroep Mensen voor Mensen is gegroeid. Die werkgroep heeft ondertussen ontzettend veel werk verzet. Zo werden er rouwbezoeken afgelegd, en vormingsnamiddagen aangeboden rond o.a. geluk in het dagelijks leven, psychische kwetsbaarheid, vrijwilligerswerk.

De kerngedachte die van bij het begin voorop stond luidde: onze taak zal niet af zijn zolang er in onze pastorale eenheid nog één iemand is die noden heeft, en naar wie niemand omziet.

Jullie begrijpen dat dit een onbereikbare doelstelling is, een utopie. En dat de taak van deze werkgroep nooit af zal zijn.

Maar het maakt ook dat men niet bij de pakken blijft zitten, en wegen zoekt om dat doel zo dicht mogelijk te benaderen.

Jullie begrijpen ook dat een beperkte werkgroep zo iets niet alleen kan realiseren.

Daarom wordt gewerkt aan een ambitieus, maar doelgericht plan.

Het hele grondgebied van de pastorale eenheid werd in kaart gebracht. Er werd nagegaan in welke wijken er een buurtwerking actief is. En dat zijn er heel wat, rond de veertig.

Momenteel worden – in samenwerking met het project Vierkant tegen Eenzaamheid van de Stad Brugge en het Dienstencentrum Ter Leyen – de trekkers van deze buurtcomités samengebracht om de handen in elkaar te slaan.

De vraag naar hen toe is eenvoudig: 'wanneer jullie in jullie buurt weet hebben van iemand, die aandacht of zorg nodig heeft, en jullie kunnen er zelf niet aan tegemoet komen, laat het

weten.' En omgekeerd: 'wanneer wij horen over iemand in jullie buurt die extra aandacht nodig heeft, mogen we bij jullie aankloppen om desgevallend iets voor die mens te doen?'

De bedoeling is niet om een nieuwe dienst op te richten. Die bestaan al.
Maar om zichtbaar te maken waar de mensen zijn, die onder de radar blijven.
Ja, het kernwoord van Mensen voor Mensen is 'zien'.

En daar gaat het over in het evangelie van deze zondag: 'Maak dat ik kan zien'.

Er zijn immers veel mensen, die niet zien, ook op vandaag:
Je hebt de mensen die mekaar niet zien staan.
Je hebt de mensen die 'het niet meer zien zitten'.
Je hebt de mensen die eenzaam zijn en niemand meer zien.
Je hebt de mensen die niet zien hoe ze uit hun zorgen kunnen geraken.
En ga zo maar door.

En daar ging het Jezus om.
Hij verkondigde ons de droom die God ons, mensen, heeft ingegeven.
Dat wij een wereld zouden bouwen, waar we met zijn allen gelukkig kunnen zijn.

Een wereld waar niemand aan zijn lot zou worden overgelaten, of eenzaam zou moeten zijn, waar niemand ten prooi zou vallen aan de hebzucht en de heerszucht van een ander. Een wereld waar liefde zou heersen, en respect voor alle mensen, groot en klein, rijk en arm, met een voorkeur voor de zwaksten.

Zoveel stappen in de realisatie van die betere wereld hebben te maken met de beweging van 'niet zien' naar 'wel zien'.

Het gaat er hem om dat we mekaar niet voorbijlopen, mekaar niet aan zijn lot overlaten.
Het gaat er hem om dat we mekaar in de ogen willen kijken, en daarin lezen hoe we mekaar helpen kunnen.

En als we dat doen, dan zullen mensen zich gesteund voelen, zullen zij die in de put zitten, voor wie het zwart voor de ogen wordt, weer het licht zien dagen, weer perspectief in het leven krijgen, ze zullen 'het weer zien zitten'.

En dan zullen we de weg weer vinden naar mekaar toe, zullen bejaarden en zieken niet meer moeten klagen: 'we zien niemand meer'.
En steeds beter zullen we zien hoe we het moeten aanpakken om van onze buurten warme een gastvrije gemeenschappen te maken.

Dat is het wat Jezus heeft gedaan, steeds weer mensen die niet konden zien, weer doen zien.

Als wij dat eens zouden kunnen realiseren met ons allen, zouden we dan ook niet van een wonder mogen spreken?

Een wonder dat doenbaar is, ook hier, ook nu.

Een wonder waar ook onze werkgroep Mensen voor Mensen in gelooft.